

Publicerad 2011-05-25 13:41 av Pimsan Ivarsson

En liten skrivärovning på temat eufori...som skrevs på 1av3

Eufori (novell)

– Kom ta min hand sa Frank. Greta tittade på Frank. Hans fräknar bredde ut sig över hela näsryggen och han hade en svartvit keps på huvudet som satt på svaj. Då Frank skrattade fick han smilgropar i kinderna. Han skrattade ofta.

Greta kände en trygg och närmast religiös upplevelse då hon tittade på honom. Värme spred sig från tårna, till hjärtat och upp till huvudfästet. Hon kände att Frank lät henne vara precis så som hon var. Trygghet. Acceptans. Respekt. Vänskap. Kärlek.

Hon tog hans hand och snart började nedstigningen i den snåriga bokskogen. Överallt ur myllan växte det upp böcker. På bokryggarna kunde hon läsa vilt främmande namn som Shakespeare, Goethe, Edelfeldt, Baudrillard, Coelho, Södergran, Huxley, Nietzsche, Kureishi, Pahliuniuk.

Varje ord och verk som hennes guide visade henne sög hon i sig. Hon hade kunnat bo i denna förtrollade bokskog tänkte hon. När hon hade tagit in all kunskap där tittade Frank på henne med ett underfundigt leende. "Ska vi vidare?" frågade han. Greta nickade lätt på huvudet och de fortsatte gå djupare in i skogen.

Rätt som det var kom de till en stor och bred järnport. Porten hade fyra tjocka gångjärn i brons som minst var en halv meter stora. Frank vände henne mot sig. Han tittade in i hennes blåa ögon. "Vad som än händer. Var inte rädd" sade han. Greta undrade varför hon skulle vara rädd. Porten var så massiv så de fick båda hjälpas åt att knuffa upp den.

I ett ryck for dörren upp. Greta kände hur hon förlorade Franks hand och föll framstupa ut i luften. Det kändes som om hon föll i en evighet mellan blå himmel och vita molnkuddar. Men plötsligt i ett plask hamnade hon djupt nere under vattnet.

Det var mörkt och kallt nere på havets botten. Hon kände klubbiga alger och växter som klubbade fast sig i hennes fötter. Rädslan kom smygande och blev till panik och ångest. Hon kände sig ensam och övergiven. Tvivlande snyftningar började välla upp från hennes hals. Det kändes som om vattenmassorna höll på att kväva henne. Allt var mörkt runtomkring. Hon såg inte ens sin egen hand framför sig.

Så plötsligt såg hon ett ljussken och hörde en välbekant röst nynna "Var inte rädd". Hon uppfylldes återigen av tron och tilliten som Frank alltid utgav. Med ens kunde hon se klarare var hon befann sig och hon visste med sig att hon skulle klara av att ta sig därifrån.

Det var nog inte många som sett den här världen tänkte hon fascinerat då hon såg sig omkring. Där fanns mörka stenar som glänste och fiskar i olika dunkla färger. Även om världen var mörk så hade den ett lugn över sig som gjorde att om man tillät sig själv att andas på samma frekvens som mörkret runtomkring så såg man lättare var man var. Man landade.

Efter att noggrant vänt och vridit och kollat allt på havets botten så simmade Greta uppåt, tacksam över var hon varit och vad hon fått gå igenom. Då hennes huvud nådde vattenytan såg hon Frank stå på en sandstrand längre fram. Där brann en eld och ett blått tält var uppsatt bredvid.

Hon sprang upp på sandstranden och kramade om Frank hårt och länge. Frank gav henne ombyte och tog samtidigt hennes kläder och lade dem på guldstenar som stod runt elden. Greta förstod att kläderna torkade bättre där. Då hon bytt om tog Frank hennes hand och de satte sig vid elden. Eldsflammorna tornade upp sig som gudar mot en färgsprakande himmel.

”Du är elden” sa Frank. ”Låt aldrig någonting göra så den slocknar. Du vet att jag är ditt påhitt, men även om jag försvinner, så finns jag här inne.” Frank pekade mot Gretas hjärta. ”Jag ger dig allt du behöver. Tro aldrig att du är ensam.” och med de orden försvann Frank. Och så var det hur Greta lärde sig leva inom elden.

©Pimsan Ivarsson

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Pimsan Ivarsson med Poeter.se id #37587 innehar upphovsrätten